PUNTEA

MIRCEA COTÂRȚĂ

Zăpada își întinde mîinile prin veșnicia iernii ce cuprinde întreaga planetă, acaparîndu-ne gîndurile și dorințele. Totul e monoton. Nici nu mai știi cînd începe și cînd se sfîrșește lumina ce se cristalizează pe trupurile noastre.

Peste tot doar albul cu reflexe albastre. Privim prin peretele transparent al clădirii la un grup care, în mijlocul nămeților, frigea grăbit niște fluturi gigantici. Agitîndu-se în jurul focului, răzuise la repezeală puful de pe ei. Deși nu-i simțeam, știam din experiență ce miros grețos se va răspîndi. Zăpada atîrna leneșă pe crengile arbuștilor. De undeva a apărut un bărbat însoțit de două reptile bipede cu epiderma sticloasă. Caninii le ieșeau printre buze. Una din ele, văzînd grupul, începu să saliveze. O spumă gălbuie i se prelingea pe la colțul botului. Bărbatul țipă, agitînd mîinile prin aer. Grupul o luă la fugă. Strîngînd ce mai putuse apuca. Rămas singur, bărbatul se așeză lîngă foc și începu să mănînce. Reptilele așteptau liniștite să roadă părțile se vor rămîne de pe urma omului

Am privit cifrele afișajului de pe hol. Peste două ore vor începe iar durerile de stomac. Cît voi mai aștepta? Am întors spatele zidului transparent, apropiindu-mă de panoul verde mat cu cele patru butoane pe care era gravat: peisaj, erotism, forță, oniric.

Dacă așteptarea se prelungea, te puteai distra ca să-ți mai treacă din timp. Răbdarea era una din condițiile împlinirii dorinței. Am ezitat cu degetul în dreptul celui de-al doilea buton. Am apăsat pe primul. Tavanul se coloră în vîrtejuri de nuanțe ce picurau forme plutind în jurul meu. Treptat, camera deveni ușor imponderabilă. Trupul îmi aluneca orizontal pe sub imaginile ce se formaseră. Nu era ce speram, dar îmi mai îmblînzea așteptarea ce se cuibărise-n mine. Pînă la urmă n-a mai venit nimeni. Nu era cine știe ce, dar,

dacă erai refuzat şi a doua oară, te puteai aştepta să devii o umbră. Am plecat, strecurîndu-mă prin culoarele indiferente. Mîine o zi cu speranţe reci. La ieşire m-am oprit în fata înregistratorului.

— Mă voi întoarce – am spus pe un ton cît mai senzual posibil.

Ştiam că vor analiza inflexiunile vocii. Dacă fonograma era negativă, voi fi respins.

Aici veneau din toate colţurile speranţei pentru îndeplinirea dorinţelor, oricît de mărunte ar fi fost. Nu ţi se cerea în schimb decît să-i iubeşti. Nimeni nu ştia cum arătau. Se păstra doar amintirea unor fiinţe cu conturul neclar înconjurat de o aureolă orbitoare. După unii, ar fi avut şi aripi ce le atîrnau greoi pe umeri. Pentru mine nu avea nici o importanţă. Puţin îmi păsa de felul cum arătau. Vroiam doar să ştiu dacă am dreptate sau nu. Se spune că pe cei mai iubitori, drept răsplată, îi luau în lumea lor, de unde nu mai reveneau.

Afară, frigul îmi zgîrie faţa. Am trecut prin pereţii cubului transparent, aşezîndu-mă pe scaunul solitar din mijlocul lui. Mi-am pus mîinile pe genunchi, concentrîndu-mă. Tot de la ei îl aveam. Ca şi restul. A fost uşor: le-am spus că-i iubesc. Nu este greu să-ţi modifici vocea. Uneori mă întreb dacă s-ar mai putea trăi fără ei. Nici nu încerc să mă gîndesc la ce-ar fi. Ei ne dau totul şi cer mai nimic. Am intensificat, concentrarea. Planul de sub tălpi a devenit fosforescent. Simţeam cum se contopeşte cu mine. Cubul s-a ridicat uşor, plutind deasupra solului. Trebuia să mă mişc puţin pînă mîine. Locuiam destul de departe şi pînă m-aş fi întors pierdeam dreptul de a mă mai prezenta în faţa lor. Frigul devenise cenuşiu. M-am oprit în josul pantei, privind înapoi la clădirea dreptunghiulară din care ieşisem. Iradia o lumină ce nu lăsa umbre arbuştilor din jurul ei. Cerul permanent acoperit cu nori se prelingea peste gîndurile mele. De o parte şi de alta a drumului se înşirau pomii globulari plini de ţepi. Îmi plăcea culoarea lor roşie ce spărgea uniformitatea gheţii. Noaptea, se picura treptat peste nori. Am oprit în dreptul unui adăpost. Galbenul structurii sferice era

odihnitor. Stăteam nemişcat încercînd să dorm. Cîteva umbre ghemuite au trecut prin faţa mea. Am rămas indiferent. Mi s-a părut că una din ele s-a oprit ca să mă privească. A plecat. Încet am alunecat în somn, plutind spre ochii ei albaştri. Balansarea m-a azvîrlit în realitate.

Umbrele erau strînse în jurul meu agăţate de pereţii cubului. Am rîs de gestul lor inutil. Nu aveau dreptul să se atingă de cei asemenea mie. Făceau parte din cei cu fonograma negativă. Fuseseră lăsaţi la voia întîmplării. Se descurcau scormonind prin zăpadă după rădăcini sau vînînd fluturi gigantici. Erau concuraţi şi pîndiţi de crescătorii de reptile, care, cum îi vedeau, îi alungau. Fiinţe cu totul inferioare umbrelor. Trăiau fără să-şi dorească nimic. Nici unii nici alţii nu merită să-i bagi în seamă.

Văzînd că nu pot să facă nimic au început să împingă cubul. Pînă acum nu s-a pomenit să fie violenţi. Dacă ne făceau rău erau căutaţi şi dezintegraţi de cei ce îndeplineau dorinţele noastre. De aceea, cînd ne vedeau, preferau să fugă de noi. S-au opintit într-un ultim efort şi m-au răsturnat. N-am mai avut timp să mă concentrez ca să plec. Am picat, trecînd prin peretele din dreapta cubului. M-am afundat în răceala zăpezii. Mă fixau temători, înghesuindu-se unul în altul. Erau bine închişi în zdrenţele lor. Nu le vedeam decît ochii. Umbre! Fiinţe demne de dispreţ! să nu fii în stare să te prefaci că-i iubeşti! Îi priveam stînd în coate. Le era frică de mine.

— Îndreptaţi-mi cubul!

Imediat s-au repezit, îmbrîncindu-se. Cînd să intru în el, unul din ei mi-a pus mîna pe umăr. Părea femeie. Avea priviri albastre, cum îmi plăcea mie. Păcat că era cu ei!

— Ce vrei?

N-a răspuns. Mi-a luat mîna, nevrînd să-mi mai dea drumul. Am ridicat pumnul ca să lovesc. S-a ferit. Mi-a făcut vînt în zăpadă. Am crezut că vor sări peste mine, dar nu s-au mişcat. Am vrut să intru în cub, dar mi-au tăiat calea.

— Ce doriţi?

— Nu-ţi putem spune. Trebuie să vezi.

Am tresărit. Se credea că sînt muţi. Un fel de animale. Oameni decăzuţi ce nu mai aveau dreptul să vorbească. Unul din grup se opri în faţa mea. Nu ştiam ce avea de gînd să facă. Mă săltă pe umăr. Cu grijă. M-am zbătut, dar nu mai puteam scăpa.

— Lasă-mă!

Alergau prin zăpadă de parcă nici nu exista. Cu cît măreau pasul, aerul din jurul lor se materializa în dungi argintii ce vibrau metalic. Mi-au dat drumul în faţa unui adăpost făcut din blocuri de gheată. Dacă mîine nu voi fi la timp înapoi, îmi vor analiza psihicul şi atunci degeaba te mai prefaci. Înăuntru, un trup întins pe jos.

— Ajută-ne! Nu mai poate merge – vorbi unul din ei.

— Ce-a păţit?

— L-a atacat un crescător de reptile. N-a vrut să-i cedeze un fluture.

— Cum vreţi să vă ajut?

— Să doreşti, măcar o dată, şi pentru altul.

Era pentru prima oară, din cîte ştiu, că cineva este atacat pe planeta asta. Primul pas este greu de făcut, că după aceea totul devine obişnuinţă.

— Nu pot. Mi se va îndeplini dar, dacă se va afla, ajung ca voi. La ce bun?

Linişte. Auzeam şoapta de tăcere a timpului.

— Îţi mulţumim că ai fost sincer cu noi mi se adresă umbra cu ochi albaştri. Duceţi-l înapoi! – ordonă celorlalţi.

— Eşti femeie? – am întrebat curios.

A dat din cap că da. I-aş fi mîngîiat culoarea privirii. Îmi părea rău că rămînea cu ei.

A doua zi am pătruns în clădire. N-am aşteptat mult de data asta. Prin zid a trecut o piramidă sidefie. S-a apropiat de mine, absorbindu-mă. După cîteva clipe s-a descompus în aer, lăsîndu-mă singur într-o încăpere roşie ai cărei pereţi pulsau. De fiecare dată cînd am cerut un lucru, totul se petrecea mai simplu: dacă nu

precizam detaliile, mi se prezentau mai multe variante pînă ce mă opream la una. Acum era cu totul altfel. Vroiam confirmarea unei bănuieli. În aer a apărut imaginea prietenei mele, zbătîndu-se de plăcere într-o îmbrățișare invizibilă. Eram chiar în mijlocul imaginii trupului ei. A început să se dilate, umplînd camera, sufocîndu-mă. Nu se mai vedea nimic clar. Îmi auzeam bătăile inimii. Respiram din ce în ce mai greu. Îmi vîjîiau timpanele. Mi-am dus mîinile la cap. Simțeam înțepături în tot corpul.

— Ajunge! – am strigat cît am putut de tare, nemaisuportînd.

Imediat a dispărut imaginea. Din aer s-a întrupat piramida. M-a înghițit. M-am trezit lîngă cub. Am stat mult timp în el, cu bărbia rezemată în piept. Am plecat cît de repede am putut. M-am concentrat ca să măresc viteza. Broboane de sudoare îmi curgeau peste pleoape. În cale mi-a ieşit un grup asemănător cu cel din noaptea trecută, trecînd drumul cu o targă în mijlocul lor. N-am mai putut să mă opresc. Am izbit targa din plin. N-am simțit nimic. Am privit în urma mea. Nu se mişcau. Stăteau în genunchi uitîndu-se la cel lovit. N-aveam ce să le fac. Şi-aşa nu existau pentru nimeni. M-am oprit după ce mă mai liniştisem. Am preferat să mă plimb prin zăpadă. Ajunsesem într-o zonă cu somptuoase construcții răzlețite. M-am întins pe jos. Frigul mi se strecurase în suflet. Ca să uit de mine, am început să mă gîndesc la ce povesteau alții a căror dorință fusese să vadă şi alte planete. Sînt locuri unde soarele e imens şi roşu, unde cîmpiile sînt acoperite cu ceva verde. Au văzut totul doar din navele transparente ce pluteau paralel cu denivelările solului şi ale vegetației. Nimeni din cei ce au călătorit nu i-au văzut pe locuitorii acelor planete. Navele erau etanşe şi nu se putea ieşi din ele. Alt tip de transport nu se cunoaşte. Ne era oferit tot de ei.

Gîndurile îmi săreau de colo-colo. Da, asta era! Ne ofereau numai lucrurile pe care ştiau să le facă. Bănuiala a apărut din ziua în care, chemînd-o, n-a venit. Conform înregistrării de verificare, ar fi avut o indispoziție. Dar le cerusem o ființă care să vină cînd vreau eu. M-am ridicat, mergînd la voia întîmplării. Înregistrările pot fi

aranjate. Şi eu am procedat de multe ori în felul acesta ca să scap de vizite ce nu-mi făceau nici o plăcere.

Nu mi-am dat seama cînd m-am trezit în dreptul unei intrări. Am sunat îndelung. Mi s-a deschis. În fața mea stătea un omuleț plin de riduri. S-a uitat la mine.

— Intră! – mi-a spus, zîmbind printre urmele pe care timpul le zgîriase pe fața lui. În lumea noastră sîntem totuşi singuri – a continuat el.

Am vrut să-i explic de ce m-am oprit la uşa lui dar mi-a întors spatele, fără să mai spună ceva. M-am luat după el, străbătînd holul. Am pătruns într-o seră imensă, plină cu tot felul de plante. Unele dintre ele nici nu mai existau. M-am oprit în mijlocul lor.

— Ce cald este! – am zis ca să sparg tăcerea.

Gazda îmi tăcu semn cu mîna să tac. Asculta atent ceva ce-mi scăpa. Începuse să mă copleşească liniştea care se tot prelungea. Mă privea fix şi iar îmi zîmbi, destins.

— Nu este mereu bună încrederea în ei.

— Adică? – îl întrebai surprins.

Rîse.

— Te-ai dus la ei – continuă el fără să mă bage în seamă.

— De unde ştii?

— Plantele îmi şoptesc totul.

Am avut senzația că sînt complet dezbrăcat.

— Dorința mea a fost să cresc plante – murmură el, indiferent la starea prin care treceam.

— De ce mi-o spuneți tocmai mie?

— Ştii ce te-a împins să vii la mine?

— Zăpada nu te poate consola.

— Mi-am dorit plante unice. Cum nu mai sînt pe planeta noastră.

Doar ale mele – spuse ca şi cum nu m-ar fi auzit. Pentru asta m-am prefăcut că-i iubesc. Toți facem la fel.

— Greşiți.

— A, te referi la nenorociţii aceia care umblă de colo-colo? Nu merită interes. Nişte naivi. Ce rost are să te chinui în frig?

— Nu cred că avem dreptul de a-i judeca.

— Tu nu te prefaci? – îmi zîmbi bătrînul. Femeia pe care ţi-ai dorit-o, nu tot ei ţi-au dat-o? Nu sînt ei voinţa ta?

— Dumneavoastră nu depindeţi de ei?

— De ce să-i dezamăgim dacă ne cer aşa de puţin? Nu ei ne-au învăţat să minţim. Cred că sînt totuşi drepţi.

— Iubirea pe care o vor ei cere sinceritate.

— Se vede că eşti tînăr. Da, iubirea cere sinceritate, dar şi sinceritatea nu poate fi decît dacă răspunde unui interes comun. Chiar dacă se exprimă diferit. Sînt convins că o parte din noi sîntem asemenea lor.

Am tăcut. Îl priveam. Îmi zîmbi, milos.

— Fiecare rid de pe faţa mea reprezintă o clipă de dilemă. Îţi repet: majoritatea minţim. Şi pe ei, dar şi pe noi. Cei care se prefac cel mai bine sînt luaţi în lumea lor. Ştiai? Cu toţii bănuim că acolo e bine. Eu nu vreau să fiu acolo. Îmi ajung plantele. Din clipa în care am găsit limbajul plantelor, n-am mai avut nevoie de ei. Uneori mă duc şi le spun că-i iubesc. Ca să nu vină peste mine. Să nu afle. Am specii unice de plante. Le-am stimulat forţa din ele. Îţi pot provoca explozii pe creier, dacă le vrei răul, lor sau mie. Te pot ajuta să ajungi acolo unde vrei chiar dacă dorinţa îţi zace în subconştient.

— Şi totuşi, aceeaşi întrebare: de ce mi le spuneţi tocmai mie?

— Există clipe asemenea apelor care te înghit. Eu am scăpat.

Mă uitam la el. Era rîndul meu să zîmbesc.

— Nu te voi sfătui să ieşi din ea. Tu trebuie s-o faci dacă crezi că merită. Ascultă-mă: du-te la ea. Ţi s-a confirmat o bănuială.

Mă uitam la el şi nu înţelegeam.

— Între certitudine şi bănuială e o diferenţă.

— Cît valorează diferenţa asta?

— Uneori o viaţă. Du-te la ea şi priveşte-o! Doar atît.

— Bine, plec – i-am răspuns.

— O clipă. I-ai oferit vreodată ceva.

— Doar iubirea mea.

— De-a lungul anilor – începu el iar să vorbească, fără să mă mai bage în seamă – mi-am dorit plante pe care să nu le mai am de la ei. Acum nu mi-a mai rămas decît să obţin specii care să ştie să fie şi după ce nu voi mai exista eu.

I-am respectat tăcerea.

— Îţi voi da una. Doar pentru tine. Rezistă la frig. Să faci rost de pămînt albastru.

Stăteam în zăpadă cu planta strînsă la piept. Aş fi putut să iau cubul, dar am preferat să merg pe jos. M-a primit ca de obicei. Era prea frumoasă ca să nu-i cedez. Am rugat-o să aştepte puţin. Am privit vasele cu plante ornamentale.

— Ai pămînt albastru într-unul din ele?

— Da. În cel de sus.

Fără să-i cer voie, am smuls floarea din el, punînd-o pe a mea.

— Îţi place?

A ridicat indiferentă din umeri.

Cuvîntul îmi atîrna de buze ca un bolovan. Pe vremuri, din el se cernea ziua.

— Mi-a dat-o un bătrîn. Nu i-am promis că voi avea grijă de ea, dar e o plantă.

Se uita la mine şi zîmbea. Hăuri se deschideau în suflet.

— Vreau muzică! – i-am spus brusc. Vreau să dansezi cu mine! Numai în braţele mele!

Am dat drumul la muzică. Cercurile imobile de lumină colorată de pe pereţi au început să alunece în toate sensurile. Apoi s-au desprins de pe ziduri, plutind lent în jurul nostru. Îi priveam trupul cum nu mă mai uitasem nicicînd la el, vrînd să descopăr pînă şi cea mai mică urmă lăsată de celălalt pe pieptul ei, pe această întrupare a dorinţelor mele. Cineva mă chema. M-am uitat către plantă.

Treptat m-a toropit o ceaţă galbenă. Nu mai vedeam nimic, nu mai auzeam nimic. Am ieşit din ea pe un culoar ce nu se mai sfîrşea.

Mă cuprinsese disperarea de cînd tot mergeam. Am început să alerg. Tot mai repede. M-a oprit un zid M-am întors, dar n-am putut să fac un pas. În spatele meu, un alt perete mi se oferea rece. Resemnat, m-am aşezat pe podea, rezemîndu-mă cu spatele de el. Am căzut prin el. Jumătate din trup mi se afla într-o sală imensă. Am vrut să trec înapoi, dar nu se mai putea. Zidul se opunea. M-am speriat. Dacă voi rămîne înțepenit pentru totdeauna! M-am zvîrcolit şi corpul mi-a alunecat în sală. Pe lîngă mine treceau, fără să mă vadă, ființe cu pielea albastră. Altele stăteau ghemuite în prisme cu irizaţii verzi. Erau cuplate cu sfere transparente. I-am urmărit atent pe cei ce ne dădeau totul. Nici nu mă simțeau. Am trecut printre ei fără să fiu oprit. Am văzut un culoar care m-a dus într-o încăpere. Era plină cu cei aleşi. Liniştiţi şi încrezători. Nici unul nu părea bătrîn. Bărbaţii priveau femeile Nu se speriau de ființele albastre care începuseră să vină şi să-i ia de mînă, încet cu blîndețe. I-am urmat înapoi, în camera din care sosisem. Îi aşezau în sferele umplîndu-se cu lumini albe ce se strecurau în prisme, făcîndu-le de un mat orbitor. Încăperea se golea de liniştea imobilă, sferele rămîneau goale. Urma un moment de tăcere. Prismele se topeau în valuri de energii, în locul lor rămînînd corpurile tinere ale ființelor albastre ce reveneau lent la viață. Am înțeles: prețul dorințelor noastre împlinite. Am plecat. Nu mai aveam ce vedea. Am luat-o pe primul culoar ce mi-a ieşit în cale. Am coborît nişte trepte. Am rămas ca împietrit. Nu ştiam ce să mai fac. În fața mea zăcea o navă imensă. M-am apropiat. Cu teamă. Am pătruns în ea. Totul era degradat şi abandonat. Nu cred că mai putea fi vreodată folosită. Crăpături în panouri, fire atîrnînd, pereţi protectori desprinşi, ecrane sparte, tuburi îndoite. Am simțit nevoia să plec, să ies cît mai repede din clădirea lor. Am apucat-o la nimereală pe un alt culoar. O nouă sală cu zidurile pline de butoane pe care erau gravate cifre şi litere. Mă uitam mirat. Abia am avut vreme să mă feresc de o arătare metalică ce intrase zumzăind. A trecut indiferentă. Totuşi nu puteam merge mai departe. Am atins unul din butoane. Pe podea a

apărut imaginea unui om care, după ce-i asigura de iubirea lui, le cerea să-i îndeplinească o dorinţă. Apoi chipul alunecă pe sub tălpile mele. După el apărură o serie de date. Cifrele: anul naşterii. Literele: iniţialele numelui. Am început să mă caut. Eram pe primul rînd. Am apăsat. Mi-a apărut imaginea, cerînd. Au urmat cuvintele. Ultimele rînduri m-au tăcut să tresar.

DORINŢĂ: confirmarea unei bănuieli.

VIITOAREA DORINŢĂ: nu va mai fi.

SCOP: va fi ales.

M-am întors. Ciudăţenia metalică revenise. Neant, m-am lovit de ea. A început să urle. Nu era mare. Am luat-o în mîini ca să dau cu ea de podea. Auzeam paşii fiinţelor albastre. M-am pierdut într-o ceaţă galbenă ce cobora din toate părţile, învăluindu-mă. Cădeam. M-am oprit pe podeaua camerei, iar ea mi s-a materializat instantaneu în braţe. Dansam.

— De cît timp stăm îmbrăţişaţi?

— De cîteva minute.

Am privit planta. Părea mai mare. Am plecat imediat. Stăteam la uşa bătrînului şi sunam, dar nu mai răspundea.

Mai bine nu-mi dădea floarea! Mai bine nu mai aflam că ei îţi satisfac totul. Chiar şi confirmarea unei bănuieli, fără să-ţi spună dacă este adevărat sau nu. Cu ea nu mai putusem să rămîn. I-am spus că poate să facă ce doreşte.

Am plecat, lăsîndu-i planta pe prag.

Zile în şir m-am plimbat prin casa dăruită de ei, aşteptîndu-i să vină să mă ia. N-au apărut. Nimeni nu ştie cum şi cînd sosesc. Uneori mă gîndeam la ea. Veşnic ar fi fost între noi o bănuiala. M-am hotărît. Am părăsit totul, pornind pe jos în căutarea umbrelor. Am dat peste un grup ghemuit în zăpadă. Cînd m-au văzut, au vrut să fugă. Le-am făcut semn să se oprească. M-am apropiat de ei cercetîndu-le culoarea ochilor.

— Caut o femeie cu ochii albaştri. Nu ştiţi unde e?

Nu mi-au răspuns. Au plecat. M-am luat după ei. În felul acesta,

poate voi da peste ea. În fiecare om există o punte fragilă către ceilalţi. Dacă am avea curajul s-o trecem! Am alergat ca să-i ajung din urmă. Unul din ei s-a întors.

— Tăcerea noastră nu ţi-a fost de ajuns? – se răsti el.

— Trebuie s-o găsesc!

— Avem un bătrîn pe o targă. Unul de-al tău a trecut peste el. Nu vei avea curajul să fii cu noi. Pleacă!

Cu timpul m-au acceptat. Cîteodată treceam prin apropierea clădirii fiinţelor albastre. Veneau în continuare oameni să li se îndeplinească dorinţele. Nu ştiau preţul. Priveam cu amărăciune la umbre. Nici ele nu mai puteau să ierte. Dacă am s-o găsesc, îi voi cere să mă ierte că nu am ajutat-o atunci. Dacă va spune da, vom fi primii care au trecut puntea, iar după noi poate vor mai veni şi alţii. Am ridicat capul, privind norii. Nimeni pe planeta asta nu s-a gîndit să vadă cum răsare sau cum apune soarele.